פסחים דף ס"א ע"ב

המעשה = שחט קרבן פסח ובשעת השחיטה אמר כשיזרוק את הדם יתכוין להוציא גם לערלים.

טומאה = שחט קרבן פסח לצורך כמה אנשים וביניהם אחד שטמא אין הקרבן נפסל בגלל אותו איש.

זמן = שחט קרבן פסח ואמר בשעת השחיטה שאת כל הקרבן יאכל היום בערב, חוץ מכזית אחד שיאכל בעוד שבועיים (מחשבת חוץ לזמנו) הדין שכל הקרבן נפסל.

ולכן אנו לומדים מהפסוק זאת חוקת הפסח

בשמות פרק י"ב יש שני פסוקים ומהם אנו לומדים זאת

מג וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל–מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן זֹאת חֻקַּת הַפָּסַח כָּל–בֶּן–נֵכָר לֹא–יֹאכַל בּוֹ:

מח וְכִי–יָגוּר אִתְּךָ גֵּר וְעָשָׂה פֶסַח לַיהוָה הִמּוֹל לוֹ כָּל–זָכָר וְאָז יִקְרַב לַעֲשֹׂתוֹ וְהָיָה כְּאֶזְרַח הָאָרֶץ וְכָל–עָרֵל לֹא–יֹאכַל בּוֹ:

מפסוק מח אנו לומדים "וכל ערל" שבעת ששחט כולו לשם ערלים פסול, אבל שחט חלקו לשם ערלים כשר.

מפסוק מ"ג

לפי דעת רבה

אנו לומדים שאפילו אם זרק כולו שיתכפרו ערלים (והשחיטה היתה לשם כשרים) ג"כ כשר, דאין מחשבת ערלים פוסל בזריקה, והטעם שקולא זו אנו תולים לומר דווקא בזריקה משום שמצאנו עוד קולא בזריקה שהרי אין מחשבת אוכלין בזריקה (כי ההלכה שכל סוגי הפסולין השייכים אצל זריקה היינו דווקא בחשב בעת הזריקה שאיש פסול יתכפר מזריקה זו, אבל חשב בעת הזריקה שאיש פסול יאכל את הקרבן אינו נפסל משום שאין מחשבת אוכלין בזריקה)

לפי דעת רב חיסדא

להיפך שדווקא בשחיטה בעינן כולו כדי לפסול, אבל בזריקה אפילו חלקו ג"כ פוסל, והטעם כי מצאנו חומרא בזריקה, כי כידוע מחשבת חוץ לזמנו גורם שהקרבן פיגול, ואם אוכלו חייב כרת, וכל זה אם בקרבן זו היה רק פסול של חוץ לזמנו, אבל אם היה גם חוץ לזמנו וגם עוד פסול הדין שהקרבן פסול אבל לא פיגול, ולכן כל קרבן שהיה בו מחשבת חוץ לזמנו אין הדבר מוכרח שיישאר כן כי הרי יתכן שבשאר עבודות יחשוב פסול אחר דבר שיגרום שירד ממנו שם פיגול, ולכן דווקא בעת שזרק את הדם ועדיין נשאר רק במחשבת חוץ לזמנו נשאר בפיגול.